

Inge Wende

**Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΦΟΒΟΥ
ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑΣ**

Δήγηση Εμπειρίας - Λευχেমίας

Inge Wende

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΦΟΒΟΥ
ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

Δήγηση Εμπειρίας - Λευχেমίας

Leben
&
Hoffnung e.V.
Leukämiehilfe • Missionswerk

Druckhaus Gummersbach Wagener GmbH
51645 Gummersbach, Germany

1. Auflage 2006

Μετάφραση: Athanasia Karamanolis

Παραγγελίες: Mimis Vossos

Postfach 223345

57039 Siegen Germany

Ονομάζομαι Ινγκε Βέντε, κι έχω βιώσει μια πολύ οδυνηρή εμπειρία, την οποία άλλοι καθώς την περνούν βρίσκονται σε αδιέξοδο. Επειδή έχω όμως ένα σταθερό θεμέλιο στη ζωή μου μπόρεσα να στηριχθώ, και χειρίστηκα την όλη υπόθεση τελείως διαφορετικά.

Αυτό το βιβλιαράκι θα μπορούσε να έχει τον τίτλο «ύψη και βάθη γράφουν τη δική τους ιστορία» επειδή, καθώς γράφω, πρέπει να αναφερθώ τόσο στα ύψη όσο και στα βάθη μες στην πορεία της ζωής μου. Σίγουρα το να αποδεχθεί κανείς θετικές καταστάσεις και να ζήσει μ' αυτές είναι πολύ πιο εύκολο, απ' ό,τι τις δύσκολες και αρνητικές καταστάσεις.

Την Μ. Πέμπτη του Πάσχα το 1988 νοσηλευόμουν στην Πανεπιστημιακή κλινική του Γκίσεν. Πολύ νωρίς το πρωί ήρθε στο

δωμάτιό μου ο Καθηγητής του τμήματος για να μου ανακοινώσει ότι πάσχω από μια επιθετική (καλπάζουσα) μορφή λευχαιμίας! Δεν είναι δυνατόν! Ένιωθα πολύ μπερδεμένη. Ηρθε η ζωή όλη μπροστά μου! Τα παιδιά μου με χρειάζονται ακόμη!

Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά! Το ρολόι συνέχιζε να χτυπά. Τσιμπήθηκα καθώς ανεκάλυπτα πως κάθε άλλο παρά άσχημο όνειρο ήταν! Ο καθηγητής στεκόταν ακόμη δίπλα μου. Του έθεσα ορισμένες ερωτήσεις, στις οποίες βέβαια κανείς δεν μπορούσε να απαντήσει. Έχω άραγε κάποιες πιθανότητες να ζήσω; Ο φόβος και η ανάγκη, μού δυσκόλευαν την αναπνοή. Σαν Νοσοκόμα ήξερα πολύ καλά τι σήμαινε μια τέτοια διάγνωση. Αλλά όλα αυτά που θα ακολουθούσανε δεν μπορούσα τότε ούτε καν να διανοηθώ!

Το ίδιο βράδυ κανονίσαμε μια συνάντηση με τον Καθηγητή, στην οποία θα παρευρισκόταν κι ο σύζυγός μου. Εν το μεταξύ, οι γυναίκες με τις οποίες μοιραζόμουν το δωμάτιο της κλινικής εγκατέλειψαν διακριτικά το δωμάτιο, κι έμεινα μόνη μου.

Ήμουν όμως πραγματικά μόνη;

Οταν κάποια στιγμή ησύχασα, ένας σωρός από σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό μου, για όλα αυτά που στο άμεσο μέλλον θα επακολουθούσαν. Τι θα πει ο σύζυγός μου, οι γονείς μας, τα αδέρφια μας, οι φίλοι, τα παιδιά μας; Τα παιδιά μας, μόλις πριν τέσσερις μήνες είχαν ζήσει από κοντά το θάνατο της Γιαμήλας. Πέθανε τρεις εβδομάδες πριν τα Χριστούγεννα. Υπέφερε κι αυτή από λευχαιμία. Το πρόβλημα ήταν ότι καταγόταν από τη Συρία, και στην πατρίδα της δεν υπήρχε τρόπος θεραπείας. Κι επειδή εδώ στη Γε

ρμανία δεν ήταν ασφαλισμένη, έπρεπε να αναλάβει όλα τα έξοδα τής θεραπείας μόνη της.

Όλη η οικογένεια μας κι οι φίλοι συμπαρασταθήκαμε στη Γιαμήλα όλους αυτούς τους εννέα μήνες. Είχαμε δημοσιεύσει σε διάφορες εφημερίδες για την προχωρημένη κατάσταση τής λευχαιμίας, για τα πέντε παιδιά της, και το υψηλό κόστος της θεραπείας της. Τα παιδιά μας -9 και 14 ετών τότε- διέθεσαν όλες τις οικονομίες τους, διηγόντουσαν στους γείτονες για την Γιαμήλα και τα παιδιά της, κι έλπιζαν να συμπληρωθεί το απαραίτητο χρηματικό ποσό για να μπορέσει η Γιαμήλα να θεραπευτεί τελείως. Μ' αυτό τον τρόπο συγκεντρώθηκε το μεγάλο ποσό των 200.000- DM (τότε). Η Γιαμήλα όμως δεν τα κατάφερε! Πέθανε ένα βράδυ της Κυριακής, τρεις εβδομάδες πριν τα Χριστούγεννα του 1987 δύο εβδομά

δες μετά την μεταμόσχευση μυελού των οστών. Ολοι οι αγώνες, οι στενοχώριες και οι ελπίδες, πήγαν χαμένα! Και τώρα, τέσσερις μήνες αργότερα, βρισκόμασταν εμείς στην ίδια ακριβώς κατάσταση!

Καθώς περνούσε σαν κινηματογραφική ταινία μπρος απ' τα μάτια μου η ιστορία της Γιαμήλας, η σκέψη μου πήγε στα παιδιά μας, και ξαφνικά μου έγινε συνειδητό ένα πράγμα: Είμαι αποφασισμένη για όλα, την μεταμόσχευση όμως μυελού των οστών δεν θα τη δεχθώ! Επειδή τα παιδιά μας έζησαν από κοντά το θάνατο της Γιαμήλας, δεν ήθελα να τους βυθίσω στην απογοήτευση και τον τρόπο μιας αποτυχημένης μεταμόσχευσης.

Οταν λίγο αργότερα ήρθε ο συζυγός μου, κλάψαμε μαζί και προσευχηθήκαμε. Ήμουν πραγ

ματικά μες στην κατάσταση αυτή μόνη μου; Δεν έχω έναν ουράνιο Πατέρα, που μου έχει υποσχεθεί ότι κάθε μέρα θα είναι μαζί μου; Ότι δεν θα μ' εγκαταλείψει ποτέ, αλλά θα βρίσκεται πάντα στο πλευρό μου; Πριν μερικά χρόνια Του είχα εμπιστευθεί όλη μου τη ζωή, και σαν συνειδητή χριστιανή είχα πολλά σκαμπανεβάσματα μέχρι τώρα. Στη βίβλο αναφέρεται «τα μάτια Μου θα είναι επάνω σου, απ την αρχή του έτους.....». Πόσο θαυμαστό, τα μάτια Του να με παρακολουθούν αυτή τη στιγμή εδώ στην κλινική του Γκίτσεν! Στην προσευχή μπορούσα να φέρω ενώπιον Του όλους μου τους φόβους, τις ανάγκες, τα δάκρυα, τις ανησυχίες, όλα μου τα ερωτηματικά. Κατόπιν προσευχηθήκαμε –μαζί με τον σύζυγό μου– στον Θεό, κι εμπιστευθήκαμε τα πάντα στα χέρια Του.

Το απόγευμα είχαμε μια άκρως ενημερωτική συνάντηση με τον Καθηγητή. Ανάμεσα στα άλλα μας είπε και τα εξής: «πρέπει αμέσως να ξεκινήσουμε με την χημειοθεραπεία, η οποία πρέπει να είναι τόσο δυνατή ώστε να μπορεί να καταπολεμήσει τα αρρωστημένα κύτταρα. Τα μαλλιά σας θα πέσουν, γι' αυτό φροντίστε να προμηθευτείτε μια περούκα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, ειδικά για τις γυναίκες. Τα νύχια σας μπορεί να παραμορφωθούν, ακόμη και να πέσουν. Αυτά είναι δυστυχώς οι φυσιολογικές και αναμενόμενες παρενέργειες της χημειοθεραπείας.

Μη φοβάστε να μιλάτε για την αρρώστια σας, γιατί αυτό θα σας ανακουφίζει. Η αρρώστια αυτή είναι από σήμερα ένα κομμάτι της καθημερινής σας ζωής. Δεν έχουμε πολύ χρόνο, πρέπει να αρχίσουμε από σήμερα κιόλας με τη θεραπεία, γιατί κάθε στιγ

μή μετρά!»

Είπαμε στον καθηγητή ότι είμαστε έτοιμοι για όλα, ενθουμούμενοι τη Γιαμήλα όμως-την οποία γνώριζε κι εκείνος-και τα παιδιά μου, αποφασίσαμε ότι σε καμιά περίπτωση δε θα δεχθούμε τη μεταμόσχευση.

Σεβάστηκε την απόφασή μας και μας είπε: «ότι κι αν συμβεί απ' εδώ και πέρα, θα είναι για σας πολύ οδυνηρό, πρέπει να πολεμήσετε »!

Εξηγήσαμε στον καθηγητή την θέση που έχει ο Θεός και ο Ιησούς Χριστός στη ζωή μας και στη ζωή τής οικογένειάς μας, κι ότι Εκείνος ήταν ο μεγάλος Γιατρός.

Για τρεις μέρες μας επέτρεψαν οι γιατροί να πάμε στο σπίτι, για να μπορέσουμε να προετοιμαστούμε για τις υπόλοιπες διακοσίες ημέρες που απλώνονταν

μπροστά μας. Τα παιδιά μας θα χρειαζόντουσαν για όλο αυτό το διάστημα ένα καινούργιο σπιτικό, για το οποίο έπρεπε να φροντίσουμε. Ο σύζυγός μου πήρε γι' αυτό το διάστημα άδεια.

Ολες αυτές τις μέρες περνούσαν πολλές σκέψεις απ' το μυαλό μας, όσον αφορά το παρελθόν και το μέλλον. Τί θα γίνει, αν δεν νικήσω την αρρώστια; Εάν πεθάνω πρέπει να παρασταθώ ενώπιον του Θεού, και πρέπει να απολογηθώ για όλα αυτά τα 37 χρόνια της ζωής μου! Ένιωθα μέσα μου μια έντονη επιθυμία και ανάγκη να ζητήσω συγνώμη απ' τους ανθρώπους που είχα αδικήσει, κι' από κείνους που είχαν πρόβλημα μαζί μου. Για μένα το πιο σημαντικό πράγμα ήταν τώρα να είμαι καθαρή απέναντι στο Θεό και τους ανθρώπους. Στη συνέχεια ακολούθησε ο πρώτος κύκλος της χημειοθεραπείας. Αρχικά προβλέ

πονταν 50, οι οποίες θα ήταν τόσο επιθετικές ώστε να καταστρέψουν αμέσως τα αρρωστημένα κύτταρα στο αίμα και στο μυελό των οστών. Κι αυτή ήταν η βασική προϋπόθεση για την επιτυχημένη εξέλιξη της θεραπείας. Μια απ' τις παρενέργειες αυτής της θεραπείας ήταν και η καταστροφή των βλεννογόνων αδένων στη στοματική κοιλότητα, κι έπρεπε να απολυμαίνω το στόμα μου πολλές φορές στη διάρκεια της ημέρας με διάφορα διαλυτικά συστατικά. Οι ανοιχτές πληγές που είχα με πονούσαν συχνά τόσο πολύ που με τρέλαιναν! Και πόσο ευγνώμων ήμουν, όταν αυτές τις στιγμές, ο σύζυγός μου διαβεβαίωνε καθημερινά την αγάπη του, και τα παιδιά μου συμπαραστεκόntonταν!

Κάποια στιγμή ο Τομπίας -ο 10χρονος γιος μας- μου είπε:

«Μαμά, δεν σ' αγαπούμε για τα όμορφα μαλλιά σου, αλλά γιατί είσαι η μητέρα μας! Και σ' αγαπούμε ακριβώς το ίδιο και χωρίς μαλλιά»! Κι ο 15χρονος Μαθθίας είπε στον πατέρα του να μου μεταφέρει το εξής «Μπαμπά, πες στη Μαμά ότι παλεύω κι εγώ στο πλευρό της»! Πόσο όμορφο είναι να ξέρεις ότι η οικογένειά σου, οι γονείς και οι φίλοι σου βρίσκονται τέτοιες στιγμές κοντά σου και στέκονται στο πλευρό σου!

Πόσο παρηγορητικό είναι να ξέρεις ότι δεν σ' απογοήτευσαν! Από διάφορες χώρες του κόσμου λαβαίναμε παρηγορητικά γράμματα. Μια χορωδία αδελφών με επισκέφθηκε κι έψαλλε παρηγορητικούς ύμνους:

«ο Κύριός μου είναι μεγάλος μεγαλύτερος απ' ό,τι μπορώ να σκεφθώ. Αυτός δημιούργησε το σύμ

παν. Τα πάντα είναι υποταγμένα
σ' Αυτόν»

Κάθε φορά που νόμιζα ότι μ' εγκατέλειπαν οι δυνάμεις μου, και δεν είχα άλλο κουράγιο, έφταναν στα αφτιά μου απ' το διάδρομο τα λόγια του ύμνου «...αλλ' ο Κύριος είναι πολύ μεγαλύτερος!..»

Οι 50 κύκλοι της χημειοθεραπείας μου φαίνονταν ατέλειωτοι, και οι παρενέργειές τους ήταν πολύ ισχυρές, υψηλός πυρετός, κατεστραμμένη στοματική κοιλότητα, κατεστραμμένοι βλεννογόνοι του στομαχιού και του εντέρου, ναυτίες, εμετοί και πόνοι σ' όλο το σώμα, καθώς και αποθάρρυνση κι αδυναμία εναλλάσσονταν συνεχώς. Μέσα σ' αυτή την εναλλαγή των συναισθημάτων, ο Θεός μου έδειχνε ότι είναι κοντά μου, μου χάριζε

συνεχώς κουράγιο, θάρρος και τη δική Του τη χαρά!

Με το κλείσιμο του κύκλου της χημειοθεραπείας, έγινε και πάλι εξέταση του μυελού των οστών.

Τα αποτελέσματα ήταν αρκετά ενθαρρυντικά. Προς στιγμήν δεν φαίνονταν να υπάρχει κανένα ίχνος καρκίνου. Ο Καθηγητής μας εξήγησε πως ο ίδιος σέβεται και αποδέχεται την απόφασή μου να μη δεχθώ μεταμόσχευση μυελού των οστών, αλλά μέρος της θεραπείας που προβλέπονταν για μένα ήταν και η προαφαίρεση δικού μου μυελού των οστών. Κι αυτό θα γινόταν στην Πανεπιστημιακή κλινική της Χαϊδελμβέργης. Σ' αυτή την περίπτωση μου αφαιρέθηκε μυελός των οστών με ολική νάρκωση. Αυτό βέβαια μπορεί να γίνει μόνο όταν ο μυελός είναι απόλυτα ελεύθερος από καρκινογόνα κύτ

ταρα. Στη συνέχεια επεξεργάστηκε μέσα σε ειδικό μηχάνημα πάλι με χημικά συστατικά κι έπειτα συντηρήθηκε σε αρκετά χαμηλή θερμοκρασία (σε ψυγείο). Κι αυτό θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί αργότερα, αν χρειαζόταν, ως μόσχευμα.

Ιδιαίτερη στιγμή για μας ήταν η συνάντηση με 10 φοιτητές της ιατρικής στο δωμάτιό μου στη Χαϊδελμβέργη. Στόχος τους ήταν μέσω συγκεκριμένων ερωτήσεων να βγάλουν μια διάγνωση. Όταν τέλειωσαν οι φοιτητές με τις ερωτήσεις τους, τις εξηγήσεις και τη διάγνωσή τους, ο άνδρας μου ξαφνικά τους ρώτησε «σαν μελλοντικοί γιατροί, πώς θα μιλούσατε εσείς στους ασθενείς σας μια τόσο άσχημη διάγνωση; Τί θα τους λέγατε; Φυσικά δεν είναι αρκετό, έναν ασθενή με μια τέτοια διάγνωση, να του δώσετε εξητήριο

αφήνοντάς τον στην απόγνωση και χωρίς ελπίδα! Ποια βοήθεια θα του προσφέρατε; Και δεν εννοώ από ιατρικής πλευράς, αλλά από ανθρώπινης »;

Καμιά απάντηση. Τώρα μπορούσαμε να εξηγήσουμε πως μπορέσαμε να αντιμετωπίσουμε αυτή την τρομερή είδηση, πού βρήκαμε βοήθεια, και ποιο ήταν το θεμέλιο στη ζωή μας!

Κάθε άνθρωπος με μια τέτοια διάγνωση, αναρωτιέται «αυτό ήταν λοιπόν; Για ποιο λόγο έζησα; Τι θα απογίνω αν πεθάνω»; Για να μπορέσω να δώσω απάντηση σ' όλα αυτά τα ερωτηματικά, χρειάζομαι ένα σταθερό θεμέλιο στο οποίο μπορώ να στηριχθώ στις κρίσιμες στιγμές. Την Αγία Γραφή. Ο ίδιος ο Θεός είναι το θεμέλιο κι η άγκυρα που με στηρίζει και μου δίνει ασφάλεια.

«Διότι τόσον ο Θεός αγάπησε τον κόσμο ώστε έδωσε τον Υιό Του τον

μονογενή για να μη απολεσθεί πας ο πιστεύων εις αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνιο» Ιωάννης 3/ γ'16.

«εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή». Ιωάννης.14/ ιδ'6

Αυτό σημαίνει ότι έχω ελεύθερη είσοδο προς τον Πατέρα μέσω του Ιησού Χριστού. Χρειάζομαι συγχώρεση των αμαρτιών μου. Συγχωρέθηκαν οι αμαρτίες μου, έγινα παιδί του Θεού.

Απ' εδώ και στο εξής έχω ένα Πατέρα στον ουρανό, Τον οποίο μπορώ να εμπιστευθώ, κι ο οποίος θα φροντίσει για μένα ακόμη και σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές! Κι όταν φύγω απ' τη ζωή αυτή, ξέρω θα βρεθώ μαζί Του στον ουρανό!

Βγαίνοντας απ' το Νοσοκομείο της Χαϋδελμβέργης, έπρεπε να μπω και πάλι στο νοσοκομείο

του Γκίσεν για μια ακόμη υψηλή δόση χημειοθεραπείας. Υψηλή δόση σήμαινε ότι έπρεπε να γίνουν 21 κύκλοι χημειοθεραπείας με 19 φορές ισχυρότερη δόση! Σ' όλο αυτό το διάστημα ανυπόφοροι πόνοι, ναυτίες και εμετοί, ήταν οι μόνιμοι συνοδοί μου. Λόγια όπως «κουράγιο, όλα θα περάσουν», ηχούσαν τόσο κούφια κι άδεια, τόσο ανούσια!

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, ο Θεός με διαβεβαίωνε ότι είχε το προστατευτικό χέρι Του επάνω μου, και μπορούσα κάθε στιγμή ανάγκης να προσευχηθώ σ' Αυτόν. Έπειτα από μερικές εβδομάδες πήρα εξιτήριο απ' το Νοσοκομείο του Γκίσεν, και με θεωρούσαν πια θεραπευμένη. Παρόλα αυτά μετά από μερικούς μήνες, πέρασα μια εσωτερική κρίση. Μια ελαφριά λοίμωξη του λαιμού επηρέασε το

αίμα μου. Έπρεπε να γίνει ξανά παρακέντηση, για να εξακριβωθεί μια -ενδεχόμενη- υποτροπή της αρρώστιας. Μετά επιστρέψαμε στο σπίτι. Ο Καθηγητής θα μας ανήγγειλε, κατά τη διάρκεια της ημέρας, τα αποτελέσματα τηλεφωνικώς. Οι ώρες της αναμονής άρχισαν! Έκραξα απ' τα βάθη της καρδιάς μου στον Θεό, ήταν όλα λοιπόν αγωνίες, ελπίδες, μάχες, μάταια; Είχα πάλι πραγματικά, υποτροπή της αρρώστιας;

Όλα μέχρι τώρα πήγαν τόσο καλά! Αρχίζει λοιπόν ξανά η περίοδος των πόνων, της ναυτίας, των εμετών, της αδυναμίας, του φόβου να χάσουν τα παιδιά μου τη μητέρα τους;

Ενιωθα τόσο μόνη! Δεν μπορούσα πια όλα αυτά να τα βάλω σε τάξη. Απελπισμένα προσπαθούσα να προσευχηθώ, κι ανακάλυπα ότι δεν είχα ειρήνη μέ

σα στην καρδιά μου. Κάπου-κάπου μου ερχόταν η σκέψη, ότι ο Θεός θα έλυνε την περίπτωση έτσι απλά καθώς θα ερχόταν το τηλεφώνημα απ' την κλινική, κι ο Καθηγητής θα μου έλεγε τα εξής: « Κυρία Βέντε, όλη η αναστάτωση ήταν μάταια, τα μηχανήματα του αιματολογικού εργαστηρίου έδειξαν λανθασμένα στοιχεία. Ο νωτιαίος μυελός είναι ελεύθερος από κύτταρα καρκίνου. Είναι όλα εν τάξει»! Αλλά δυστυχώς αυτό το τηλεφώνημα δεν έγινε. Ο φόβος μήπως εμφανιστεί πάλι η λευχαιμία, με βασάνιζε. Ατέλειωτη αναμονή, αναμονή, αναμονή...

Πέρασαν αρκετές ώρες μέχρι που χτύπησε το βράδυ, στις 9 ώρα, το τηλέφωνο. Η κουνιάδα μου με φώναξε στο τηλέφωνο με τα λόγια « ο Καθηγητής από την κλινική σε ζητά στο τηλέφωνο». Την ίδια στιγμή μου ήρθαν στο μυαλό τα λόγια του Ησαΐα μγ 1-3

«Μη φοβού, διότι εγώ σε ελύτρωσα, σε κάλεσα με το όνομά σου, εμού είσαι.

Όταν διαβαίνεις δια των υδάτων, μετά σου θέλω είσθαι...

όταν περιπατείς δια του πυρός, δεν θέλεις καεί, ουδέ θέλει εξαφθεί η φλόγα επί σε. Διότι εγώ είμαι Κύριος ο θεός σου»!

Αμέσως ένιωσα τέτοια ειρήνη στην καρδιά μου που δεν μπορώ να την περιγράψω! Και σαν να έπεσαν λέπια απ' τα μάτια μου, συνειδητοποίησα το εξής δεν πρόκειται να πεθάνω από λευχαιμία ή από μεταμόσχευση του νωτιαίου μυελού, αλλά μόνο όταν ο Θεός το θελήσει!! Και ήξερα ότι ο ουράνιος Πατέρας μου θα αναλάβει την ευθύνη για τον σύζυγό μου, τα παιδιά μου κι εμέ να την ίδια, ανεξάρτητα από το τι θα ακολουθήσει! Τότε πλημμύρισε μέσα στην καρδιά μου μια τέτοια χαρά! Ένιωθα ότι μπορούσα να αγκαλιάσω τον κό

σμο όλο!

Ο Καθηγητής μου ανακοίνωσε από το τηλέφωνο ότι βρέθηκαν πάλι κύτταρα καρκίνου στο νωτιαίο μυελό, κι ότι ήταν ανάγκη να γίνει η μεταμόσχευση. Ακούστηκε απίστευτο, αλλά όλα αυτά μου φαινονταν αυτή τη στιγμή ασήμαντα! Ένα μόνο μετρούσε, είχα ξανά ασφάλεια και ειρήνη με τον Θεό!

Κι έτσι άρχισαν οι προετοιμασίες για τη μεταμόσχευση, κάτι για το οποίο πριν από εννέα μήνες ούτε καν μπορούσα να διανοηθώ ότι θα συμβεί! Αμέσως λοιπόν μου έδωσαν κρεβάτι, και για μια βδομάδα έπρεπε πάλι να μπω στην κλινική της Χαϋδελβέργης, για να γίνουν όλες οι προετοιμασίες. Την παραμονή των Χριστουγέννων, επέτρεψαν στο σύζυγό μου να με πάρει στο σπίτι για δύο μέρες. Ηταν Χρι

στούγεννα του 1988. Δεν φοβόμουν πια καθόλου. Συνεχώς με συνόδευαν τα λόγια:

«Μη φοβού, διότι εγώ σε ελύτρωσα, σε κάλεσα με το όνομά σου, εμού είσαι.

Όταν διαβαίνεις δια των υδάτων, μετά σου θέλω είσθαι...

όταν περιπατείς δια του πυρός, δεν θέλεις καεί, ουδέ θέλει εξαφθεί η φλόγα επί σε. Διότι εγώ είμαι Κύριος ο θεός σου»!

Αυτά τα Χριστούγεννα τα γιορτάσαμε -σαν οικογένεια- πολύ έντονα και χαρούμενα. Ήτανε, άραγε η τελευταία φορά που γιορτάζαμε όλοι μαζί;

Ο Σωτήρας μου, ο Αυτρωτής μου γεννήθηκε!

Τί προνόμιο να ανήκω σε τέτοιον Σωτήρα! Χωρίς πίεση στην καρδιά, ψάλλαμε όλοι με μια φωνή « γεννήθηκε ο Χριστός, ο Σωτήρας...»

Ο αποχαιρετισμός, την 2η μέρα των Χριστουγέννων, έφερε πόνο και δάκρυα στις καρδιές μας, αλλά η ειρήνη του Θεού ήταν

μέσα μας. Η προετοιμασία για τη μεταμόσχευση περιελάμβανε μια σειρά ακτινοβολιών σ' όλο μου το σώμα τρεις φορές την ημέρα για τις επόμενες 4 μέρες, κι αυτό επί 20 ολόκληρα λεπτά. Την ίδια στιγμή ήξερα ήδη, ότι αυτό το είδος ακτινοβολίας, μπορούσε να με σκοτώσει! Δεν είχα όμως άλλη επιλογή. Στη συνέχεια υποβλήθηκα σε χημειοθεραπεία, 5 φορές την ημέρα, για τις επόμενες 4 ημέρες, πάλι 19 φορές ισχυρότερη απ' τις προηγούμενες. Τελειώνοντας αυτός ο κύκλος, είχα 1 ολόκληρη μέρα ησυχίας και ξεκούρασης, και στις 5.1.1989 ακολούθησε η μεταμόσχευση. Δεχόμενοι λοιπόν σαν μόσχευμα το δικό μου, το οποίο είχε διατηρηθεί τον τελευταίο καιρό, σε χαμηλή θερμοκρασία.

Οι επόμενες εβδομάδες ήταν φοβερά κουραστικές, καθώς ακολούθησαν οι παρενέργειες της

1 εικόνα (Bild)

Η εικόνα δείχνει το ξεπάγωμα του νωτιαίου μυελού

2 εικόνα (Bild)

Ο αρρωστημένος νωτιαίος μυελός βομβαρδίζεται με χημειοθεραπείες και ακτινοβολίες

3 εικόνα (Bild)

Ο υγιής νωτιαίος μυελός οδηγείται μέσω μιας φλέβας. στον οργανισμό

χημειοθεραπείας. Υψηλός πυρετός και φοβεροί πόνοι ήταν οι καθημερινοί μου συνοδοί. Η μορφίνη, μου έφερνε ανακούφιση μόνο για λίγες ώρες. Είχα όμως ειρήνη στην καρδιά μου, παρόλα τα σωματικά μαρτύρια. Κι ευγνωμονούσα τους συναδέλφους του συζύγου μου, καθώς, απ' το τηλέφωνο, με εμπύχωναν με τα λόγια:

«Κύριε, επειδή ξέρω ότι με κρατάς στο δυνατό Σου χέρι, σ' εμπιστεύομαι τυφλά»!

Μπορούσα πραγματικά κι αληθινά ακόμη να εμπιστεύομαι; Παρόλο το κάψιμο απ' τις ακτινοβολίες;!

Για τη δόξα του Θεού, ας μου επιτραπεί να πω πως σε καμιά περίπτωση δεν ήμουν μεμψίμοιρη! Η ειρήνη του Θεού ήταν στην καρδιά μου!

Η ημέρα της μεταμόσχευσης συνέπεσε με τη μέρα των γενε

θλίων του γιου μας Τομπία που γινόταν 11 χρονών. Από τότε γιορτάζουμε την ημέρα αυτή μαζί! Αυτή η μέρα είναι, κάθε χρόνο, κάτι το ξεχωριστό και ιδιαίτερο στη ζωή μας!

Στο μεταξύ, πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε, και μπορέσαμε να γιορτάσουμε πολλές φορές όλοι μαζί Χριστούγεννα, κι ακόμη ηχεί στα αφτιά μας:

«ο Χριστός, ο σωτήρας μας γεννήθηκε»!

Ο Σωτήρας μας, και ο δικός μου προσωπικός Σωτήρας!

Οι σκέψεις μου παίρνουν για μια ακόμη φορά το δρόμο του παρελθόντος! Ήταν Μ. Πέμπτη του 1988 όταν, στην Πανεπιστημιακή κλινική του Γκίσεν έμαθα τη διάγνωση, και προσευχήθηκα «Κύριε, Ιησού Χριστέ αν μου χαρίσεις ακόμη μερικά χρόνια ζωής, κι αν ακόμη οι ευκαιρίες αυτές δεν είναι τόσο ευνοϊκές

για μένα, αυτό που θέλω είναι να διηγούμαι τα θαυμάσιά σου και τα μεγαλεία σου στη ζωή μου»! Εν τω μεταξύ, πέρασαν από τότε πολλά χρόνια, στα οποία κληθήκαμε να σπεύσουμε σε βοήθεια, από ανθρώπους που πάσχουν απ' την ίδια αρρώστια. Και μας γίνεται όλο και πιο συνειδητή η κλίση μας στο να βοηθούμε αρρώστους και τους συγγενείς τους μέσα σ' αυτή την κατάσταση, να τους συνοδεύουμε όλο αυτό το διάστημα, έτσι ώστε να μην καταστραφούν γάμοι και οικογένειες εξ' αιτίας της. Κάποτε ο σύζυγός μου μού είπε πως όποιος αγαπά αυτόν που ασθενεί, υποφέρει κι αυτός φοβερά μαζί του. Η οικογένεια πρέπει να μένει ενωμένη!

Λόγω του επαγγέλματός μου, σαν Νοσοκόμα, είχα βιώσει συχνά το γεγονός πως, αρκετοί συγγενείς δεν μπορούσαν να χει

ριστούν τον πόνο των δικών τους, και η διάγνωση «καρκίνος», επιδρούσε επάνω τους σαν μια μεταδοτική αρρώστια. Στο σημείο αυτό θέλουμε - ο σύζυγός μου κι εγώ - να συμπαρασταθούμε σ' όλους τους ασθενείς και τους συγγενείς τους, μέχρι την τελευταία στιγμή.

Γεμάτοι ευγνωμοσύνη κάνουμε τώρα αυτή τη δουλειά εδώ και κάμποσα χρόνια. Σκαμπανεβάσματα με συνοδεύουν βέβαια ακόμη και σήμερα στη ζωή μου, αλλά μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς μου, ευχαριστώ το Θεό, για την κάθε μέρα που μου χαρίζει και επιτρέπει να ζω!

Οταν το 1996 έγραψα την ιστορία τής ζωής μου, είχα αφήσει ήδη πίσω μου πολλά « ύψη και βάθη» όσων αφορά την υγεία μου. Κάθε φορά που λύγιζα,

αναρωτιόμουν μήπως ο καρκίνος έκανε πάλι υποτροπή.

Μέσα σ' αυτές τις ιδιαίτερα δύσκολες στιγμές, βλέπαμε συνεχώς το γεμάτο χάρη χέρι τού Θεού επάνω μας, τις ενέργειές Του και την προστασία Του.

Δεν θα μπορούσα ποτέ μου να φαντασθώ πως αυτή η εμπειρία της ζωής μου, θα γινόταν κάποτε και η αποστολή μου. Να έχω προσωπική επαφή και συζητήσεις με ανθρώπους που πάσχουν από λευχαιμία, και βρίσκονται σε αδιέξοδο!

Τον Οκτώβριο του 1998 ιδρύσαμε, μαζί με φίλους που εδώ και καιρό μας ενθάρρυναν γι' αυτόν, τον σύλλογο «Ζωή και Ελπίδα e.V.» για τους πάσχοντες από –Λευχαιμία-.

Σήμερα μπορώ λοιπόν να φέρω σε πέρας τις δουλειές του σπι

τιού, και το καθήκον μου είναι να ενθαρρύνω τους πάσχοντες από Λευχαιμία, και να τους συνοδεύω μες στη δύσκολη αυτή περίοδο της ζωής τους με τον Λόγο του Θεού και με την προσευχή. Είμαι πολύ ευγνώμων απέναντι στην οικογένειά μου η οποία με υποστηρίζει σ' αυτό το έργο. Η αναμφισβήτητη αγάπη του Θεού ήταν η πυξίδα μου απ' την πρώτη στιγμή της αρρώστιας μου, μέχρι σήμερα.

Αυτό το βιβλιαράκι είναι αφιερωμένο σ' όλους εκείνους που περνούν κρίσιμες στιγμές στη ζωή τους.

Ενα μεγάλο ευχαριστώ στον άνδρα μου, Ράϊνερ, τα παιδιά μου, Μαθθία και Τομπία, στους γονείς μας και τα αδέρφια μας, τους αδελφούς της εκκλησίας μας, τους φίλους μας και σ'

όλους αυτούς που μας συνοδεύουν με την προσευχή.

Θέλω να ευχαριστήσω ιδιαίτερα τους γιατρούς και τις Νοσοκόμες της κλινικής του Ντιτς, του Γκίσεν και της Χαϋδελμβέργης για κάθε ιατρική και ανθρωπινή βοήθεια.

Αλλά το μεγαλύτερό μου ευχαριστώ απευθύνεται στον προσωπικό μου Σωτήρα, τον Ιησού Χριστό!

Ινγκε Βέντε
Inge Wende
Schloßstr.. 9
56269 Dierdorf
tel:02689-979090
fax:02689-979301

www.leben-und-hoffnung.de

Αυτό το τεύχος έχει εκδοθεί στις ακόλουθες γλώσσες

Γερμανικά
Ισπανικά

Ρωσικά
Γαλλικά

Αγγλικά
Ελληνικά

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The document provides a detailed list of items that should be tracked, such as inventory levels, supplier payments, and customer orders. It also outlines the procedures for recording these transactions, including the use of standardized forms and the importance of double-checking entries for accuracy.

The second part of the document focuses on the analysis of the recorded data. It describes various methods for identifying trends and anomalies in the financial records. This includes comparing current performance with historical data and industry benchmarks. The document also discusses the importance of regular audits to verify the accuracy of the records and to detect any potential fraud or errors. It provides a step-by-step guide for conducting these audits, from the selection of samples to the final reporting of findings.

The final part of the document addresses the reporting and communication of the financial information. It explains how to prepare clear and concise reports that provide a comprehensive overview of the company's financial health. It also discusses the importance of transparency and how to communicate the results of the financial analysis to stakeholders, including management, investors, and regulatory bodies. The document concludes with a summary of the key points and a call to action for maintaining high standards of financial record-keeping.

